

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας τού αληθινού βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—'Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Θά έδινε τά πάντα γιά νά βγάλη από πάνω του τό θάρος τής βασιλείας. Ποθούσε νά φύγη κάπου μακριά, μέ τήν άγαπημένη του σύζυγο. Καί τήν έπιθυμία του αύτή τόν θούθησαν νά τήν πραγματοποιήση εκείνοι ακριβώς που είχαν δυσαρρεστηθή έναντίον του γιά τό γάμο του: Οί άξίωματικοί.

Γιά νά μετριάσει τόν έναντίον του θόρυθο ό 'Αλέξανδρος, γιά νά έξευμενίση τούς δυσαρρεστημένους άξίωματικούς, άποφάσισε νά άπομακρύνη προσωρινώς έξ 'Αθηνών τόν σύζυγό του.

Ένα ταξείδι στό Παρίσι δέν θά ήταν καθόλου άσχημο τήν έποχή αύτή, μακριά από τήν κακία καί τήν μοχθηρία τών αντιδρώντων, τών δυσαρρεστημένων.

Ό 'Αλέξανδρος έπαιε τήν σκέψι του στην 'Ασπασία. Καί ή σύζυγός του, που ήξερε πολύ καλά τί θόρυθος καί τί μίσση είχαν προηγήσει από τό γάμο τους, έδέχθη προθύμως νά κάμη τό ταξείδι αύτό. Θά τήν συνάδευε ή μητέρα της. Κι άμέσως, μετά λίγον καιρό, θά πήγαινε νά τήν συναντήση έκει ό 'Αλέξανδρος.

Θά σέ στερηθώ λίγες ήμέρες, έπαιε ό 'Αλέξανδρος στην άγαπημένη του σύζυγο, άλλα λίγες ήμέρες μόνον. Περιμένε μέ στο Παρίσι. Θά έρθω έκει όσο μπορώ πιο γρήγορα. Καί θα περάσουμε ήμέρες ευχάριστες, μακριά από τούς έχθρούς μας, τούς έχθρούς τής άγάπης μας...

Κι 'έτσι κι 'έγινε πράγματι. Ό 'Ασπασία άρχισε νά έτοιμάζεται, καταλαβαίνοντας κ' ήττιά όστι θά διευκόλυνε πολύ τόν 'Αλέξανδρο, άπομακρυνόνοντάς γιά λίγον καιρό άπ' τήν 'Ελλάδα.

Τό ταξείδι της αύτό στό Παρίσι άνηγγέλη μάλιστα δια τών εφημερίδων. Κι όμως τό ταξείδι αύτό που θά γινόταν άπ' τή μιά μέρα στην άλλη, άργησε πολύ.

Η 'Ασπασία ήταν έτοιμη, είχε πάρει τήν άπόφαση νά φύγη, κι όμως ανέβαλε διαρκώς τήν ήμέρα τής άναχωρήσάς της.

Γιατί συνέβαινε αύτό; Έγχε και ή σύζυγος του βασιλέως τά πεισμάτα της; —'Όχι.

Η 'Ασπασία Μάνου ήταν άνωτέρα τών μικροτήτων αυτών, έστέκοτο πολύ ψηλά, ώστε νά μή λαμβάνη σοβαράς όψιν τόν θόνο τών έχθρών της. Δέν καταδεχόταν νά μετρηθή μαζί τους, αντίτασσουσα πείσμα στο πείσμα.

Ό λόγος που τήν κρατούσε στην 'Αθήνα, ό λόγος γιά τόν οποίο ανέβαλε τό ταξείδι στο Παρίσι, ήταν άλλος, ώφελετο άποκλειστικώς στην άγάπη της γιά τόν 'Αλέξανδρο. Δέν μπορούσε νά έγκαταλείψη τόν σύζυγό της άμέσως μετά τό γάμο τους. Δέν είχε τή δύναμη νά φύγη μακριά του.

Ό 'Αλέξανδρος τό είχε αντιληφθή αύτό καί τόν συγκινοῦσε έξαιρετικά ή τρυφερότης τής λατρευτής του σύζυγου. Έξ άλλου όμως τά πράγματα τόν έβίαζαν. Τό ταξείδι έπρεπε νά γίνη. Ήταν άναπόφευκτο.

Πρό τής σκληράς αύτης ανάγκης, ό 'Αλέξανδρος δέν έδίστασε πλέον. Τώρα που ή 'Ασπασία ήταν γυναίκα του, μπορούσε νά τήν στερηθή γιά λίγες ήμέρες. Ήταν πειά δική του. Ήταν σύζυγός του. Τόσο τό καλύτερο συνεπώς νά φύγη γιά τήν Εύρώπη. Ή άπομακρύνονταν έτσι άπ' τήν 'Αθήνα, θά-φευγε μακριά άπ' τόν τόπο αυτών, όπου τά πάθη έμείνοντο, θά ζούσε σ' ένα περιβάλλον ήρεμο. Κι 'έκει, μακριά τής 'Ελλάδος, θά πήγαινε σέ λίγο κι' ό ίδιος νά τήν συναντήση.

Τις σκέψεις του αυτές, τις τόσο φρόνιμες

καί λογικές, έμπιστεύθηκε καί πάλιν ό 'Αλέξανδρος στην 'Ασπασία.

—'Αγάπη μου, τής έπαιε μέ τρυφερότητα, καταλαβαίνω γιάτι διατάξεις κι' αναβάλλεις διαρκώς τό ταξείδι αύτό. Τό κάνεις γιάτι δέν θέλεις νά λείψης στιγμή από κοντά μου. Θα ήμουν τυφλός, θά ήμουν άχάριστος άν δέν τό καταλάβαινα αύτό κι' άν δέν έκτιμούσα τήν άγάπη καί τήν άφοσίωσή σου όσο άξίζουν. 'Αλλά πρέπει νά γίνη τό ταξείδι αύτό, άγάπη μου. Έγώ ό ίδιος σου λέω, ότι δέν πρέπει νά διατάξης πλέον. Δέν θα προφτάσης νά έγκατασταθής στο Παρίσι καλά-καλά καί θα ρθώ νά σέ συναντήσω...

Η 'Ασπασία δέν μιλούσε. —'Λοιπόν; ρώτησε ό 'Αλέξανδρος. Διατάξεις άκόμα; —'Όχι, άπάντησε ή 'Ασπασία. —'Νουίζεις πώς θέλω νά σέ στερηθώ, έστω καί γιά λίγες ήμέρες;

—'Όχι, 'Αλέξανδρε. Δέν τό σκέφτηκα ποτέ αύτό. —'Ετοιμάσου λοιπόν, άγαπημένη μου. —'Μά είμαι έτοιμη πρό καιρού. —'Ειδοποίησε καί τή μαμά σου. —'Κι' αύτή έχει έτοιμαστή. —'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Καί μόνον άπόφασις χρειάζεται.

Δέν είν' έτσι, 'Ασπασία; —'Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντημες. 'Αλλα αύτή τή φορά τό πήρα άπόφαση. Θά φύγω μέ τή μαμά καί θα σέ περιμένω στο Παρίσι. Θά σέ περιμένω άνυπόμονα.

—Δέν θα μέ περιμένης καί πολύ, άγάπη μου. Μόλις μου δοθή καιρός θα τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό έδηλώσα καί στον πρωθυπουργό καί τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό, δέν έφερε καμμία αντίρρηση. Μου έπαιε μάλιστα ότι καί γιά πολιτικούς λόγους έγκρίνει τό ταξείδι αύτό στην πρωτεύουσα ενός άπ' τούς συμμάχους μας καί ύποστηρικτάς μας.

—Τότε είμαστε σύμφωνοι, έπαιε ή 'Ασπασία. Θα κάμω μερικές άκόμη μικροστοιμασίες καί θα όρίσω κατόπιν τήν ήμέρα τής αναχωρήσάς μου.

—'Ωραία! Μπρά νά σου πώ από τώρα, Μπία μου, καλή άντάμωσι! Ναι, ναι, καλή άντάμωσι πτό Παρίσι!... Μακριά άπ' τις σκοτοβρες τής βασιλείας, μακριά άπ' τις πολιτικές αναστρεφές που τόσο μ' ένοχλοῦν καί μ' άπιδιάζουν...

Ό βασιλέως 'Αλεξάνδρος, κατά τήν μετάθεσιν του στην Θεσσαλονίκη, μετά τόν γάμο του, δεχόμενος μιά άνθοδωμή από νεαρών κόρην τής Μακεδονικής πρωτεύουσας.

Κατόπιν όλων αυτών θα ύπέθετε κανείς, ότι ή σύζυγος του βασιλέως, ή «μοργανατική σύζυγος του 'Αλεξάνδρου», όπως είχαν θρηθ θολικό καί νόμιμο νά τήν άποκαλοῦν τότε, άνεχώρησε μετά λίγες ήμέρες γιά τήν Γαλλική πρωτεύουσα. Κι' όμως τό ταξείδι αύτό στό Παρίσι άργησε άκόμη καί δέν πραγματοποιήθηκε παρά τό έπόμενο έτος του γάμου του βασιλέως, τό 1920 δηλαδή, καί γιά τήν ακρίβεια, τό καλοκαίρι του 1920.

Η σύζυγος του βασιλέως, συνουθευμένη από τήν μητέρα της, άποχαιρέτησε τόν 'Αλέξανδρο κι' έφυγε γιά τό Παρίσι, μέ τό άπόπλοιο τής γραμμής.

Αν καί έπρόκειτο δέ γιά ένα ταξείδι άόλιγων ήμερών, άν κι' έπρόκειτο νά μεταβή ό 'Αλέξανδρος καί νά συναντήση τήν σύζυγό του στη Γαλλική πρωτεύουσα, εντούτοις ή στιγμή του χωρισμού των ύπηρεζε συγκινητική.

Η 'Ασπασία ένηγκαλιόθη τόν σύζυγό της καί, μέ ύγρά τά ώραία της μάτια, του ύπεθύμισε τήν ύπόσχεσί του:

—Μην ξεχνάς τί μου ύπόσχεθηκες, του έπαιε. Θά σέ περιμένω νά ρθής, όσο μπορέσης πτό γρήγορα. Θά μετρώ τις ήμέρες, τις ώρες...

(Ακολουθεί)